

Uwagi wstępne do Ogólnego Wprowadzenia Mszału Rzymskiego (OWMR 1-15; 386-399)

1. Zasady odnowy życia liturgicznego wg OWMR.

Inspiracją do odnowy celebracji eucharystycznej stało się głębsze i lepsze rozumienie tekstów biblijnych. Proponuję rozpocząć od perykopy o ustanowieniu Eucharystii (Łk 22, 7 – 20).

Nasze wysiłki w DDL skupią się na „przygotowaniu sali”. To stanowi punkt wyjścia dla przestrzegania wszelkich przepisów odnośnie sprawowania Najświętszej Eucharystii, przygotowania miejsca, ludzi i tekstów (p. 1).

Odnowa życia liturgicznego kładzie nacisk na pełny, świadomy i czynny udział w liturgii. Tylko takie przeżywanie odpowiada naturze liturgii i godności wiernych (p. 386).

Godność uczestników liturgii została wyeksponowana m. in. w funkcji kapłańskiej. Kapłaństwo urzędowe, czyli hierarchiczne, i kapłaństwo powszechne wiernych, różnią się jednak istotą i stopniem. Kapłan urzędowy mianowicie, dzięki władzy świętej, kształci lud kapłański i kieruje nim, sprawuje w zastępstwie Chrystusa Ofiarę eucharystyczną i składa ją Bogu w imieniu całego ludu; wierni zaś na mocy swego królewskiego kapłaństwa współdziałają w ofiarowaniu Eucharystii; pełnią też to kapłaństwo przez przyjmowanie sakramentów, modlitwę i dziękczynienie, świadectwo życia, zaparcie się siebie i czynną miłość (LG 10). To rozróżnienie zostało uwzględnione w przepisach liturgicznych. Urzędowe kapłaństwo prezbitera uzewnętrznia się przez podwyższone miejsce i wykonywane czynności (p. 4). Zaś powszechne kapłaństwo wiernych zaznacza się w zgromadzeniu liturgicznym, karmieniu Słowem, składaniu prośb, dziękczynieniu za zbawienie, przyjmowaniu Ciała i Krwi, świadomym i czynnym uczestnictwem w Eucharystii (p. 5).

Przy wprowadzaniu zasad odnowy liturgicznej nie można bagatelizować nauki Soboru Trydenckiego. Wierność tradycji Kościoła wyraża się w zachowaniu ofiarnego charakteru Mszy Świętej. W Eucharystii Jezus utrwalił ofiarę, jaką poniósł na krzyżu dla naszego zbawienia (p. 2). Wśród postulatów znalazła się również troska o zachowanie rzeczywistej i stałej obecności Chrystusa pod postaciami eucharystycznymi (p. 6). Chrystus staje się rzeczywiście obecny przez przeistoczenie, a także poczucie i okazywanie najwyższej czci i adoracji ze strony wiernych (p. 3). Innymi przejawami wierności Tradycji jest głoszenie homilii w niedziele i święta, wprowadzanie wyjaśnień podczas świętych obrzędów, przyjmowanie ciała Pańskiego z tej samej Ofiary (p. 13).

Celem odnowy liturgicznej jest dostosowanie się do panujących warunków. Wyrazem tego było wprowadzenie do liturgii języków narodowych (p. 10). Do *novum* Mszału Rzymskiego należą msze obrzędowe i w różnych potrzebach, a także niektóre sformułowania. Te ostatnie wyniknęły ze zmian dokonanych w kościelnej dyscyplinie np. odnośnie używania dóbr ziemskich i stosowania praktyk pokutnych (p. 15).

Za kompetentnych we wprowadzeniu norm odnowy liturgii uznano Konferencje Episkopatu i biskupów diecezjalnych. Do zadań KE należy adaptacja reformy do panujących na danym terytorium warunków i zwyczajów (p. 390). Z kolei do biskupa diecezjalnego należy troska o rozwój życia liturgicznego, dyscypliny koncelebracji, ustalenie zasad posługiwania kapłana przy ołtarzu, przepisy dotyczące udzielania Komunii Świętej pod obiema postaciami (p. 14), normy odnoszące się do budowy i wyposażenia kościołów, rozbudzenie ducha liturgii świętej u prezbiterów, diakonów i świeckich (p. 387).

2. Zaangażowanie Ruchu Światło – Życie we wprowadzanie norm odnowy celebracji liturgicznej.

Sekcja liturgiczna Ruch Światło – Życie należy do zespołów, przed którymi stoi zadanie wdrażania postulatów odnowy celebracji liturgicznej. To wynika z natury powołania DDL. Przygotowanie III wydania Mszału Rzymskiego wiąże się z aktualizacją liturgii w naszych wspólnotach oazowych.

Ze wstępu do OWMR za godne uwagi i przemyślenia należy uznać postulaty:

Zadanie formacji liturgicznej, aby normy odpowiadające duchowi celebracji osiągnęły pełne zastosowanie (p. 396).

Staranne przygotowanie miejsca sprawowania liturgii, ludzi i tekstów w parafiach i na punktach rekolekcyjnych (p. 1).

Troska o uzewnętrznianie kapłaństwa urzędowego prezbitera i królewskiego wiernych w obrzędach liturgicznych (p. 4).

Wychowywanie członków wspólnot do szacunku i czci wobec Chrystusa obecnego pod postaciami eucharystycznymi przez stwarzanie okazji do adoracji Najświętszego Sakramentu (p. 3).

Wyjaśnianie znaczenia słów, gestów i postaw przyjmowanych w liturgii (p. 13).

Przypominanie o pełnym, świadomym i czynnym uczestnictwie w Eucharystii (p. 13).

Wykorzystywanie formularzy mszy w różnych potrzebach (p. 15).

Przestrzeganie przepisów dotyczących udzielania Komunii Świętej pod obiema postaciami (p. 14).

Troska o język w przygotowywaniu komentarzy i modlitwy powszechnej. Winien być dostosowany do umysłowości wiernych, z drugiej strony szlachetny i nacechowany literackim polotem (p. 392).